

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/89/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8817205550
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8817205550.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu V. N., R., so sídlom X. XXX/A, XXX XX V., C.: XX XXX XXX, proti žalovanej U. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. XXX, XXX XX K., o zaplatenie 823,30 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 3Csp/186/2017-89 zo dňa 05. decembra 2018, takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku III. o trovách konania a vec v rozsahu zrušenia vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 452,40,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 452,40,- eur od 25.04.2017 do zaplatenia, a to všetko v mesačných splátkach po 50,- eur mesačne, ktoré splátky sú splatné vždy do 25. dňa toho ktorého mesiaca na adrese žalobcu pod následkami straty výhody splátok.

II. Súd žalobu žalobcu čo do zvyšku zamietla.

III. Žalobcovi sa priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 10 %, ktoré trovy je povinná zaplatiť žalovaná a o ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov, § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 2, 3, 5, § 54 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 232 ods. 3, 4, § 251, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalobcu P. banka, a.s. a žalovaná ako klient uzavreli dňa XX.XX.XXXX zmluvu o úvere, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver vo výške 1.000,- Eur. Listom zo dňa 12.11.2014 označeným ako Upozornenie - Výzva na splatenie dlžnej časti úveru, P. banka, a.s. žalovanej oznámila, že svojím konaním podstatným spôsobom porušila ustanovenia zmluvy a OP, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy a ani napriek predchádzajúcej upomienke neuhradila svoje záväzky voči spoločnosti. Zároveň listom žalovanú upozornil, že ku dňu 11.11.2014 je pohľadáva banky vyplývajúca zo zmluvy o úvere viac ako 3 mesiace po lehote splatnosti a v prípade, ak nedôjde k úhrade uvedeného záväzku, banka vyhlási úver za predčasne splatný. Žalovanej bola táto výzva doručená dňa 05.12.2014. Z prehľadu splátok a úhrad, ako aj z písomného vyjadrenia

žalobcu súd zistil, že žalovaný celkovo uhradil sumu 547,60 Eur, z toho na istinu 176,70 Eur. Bolo uhradených 10 splátok, každá vo výške 54,76 Eur. Žalovaná požiadala o zaplatenie dlhu v splátkach po 50,- Eur mesačne a uviedla, že žije len z vdovského dôchodku vo výške 186,- Eur mesačne a z tohto musí platiť elektrinu, plyn, vodu a ďalšie poplatky v súvislosti s nákladmi za užívanie bytu.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v predmetnom prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu, pričom z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že v zmluve absentuje údaj požadovaný zákonom o spotrebiteľských úveroch v zmysle § 9 ods. 2 písm. k), a to údaj o termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve je uvedený iba počet splátok a výška celkovej mesačnej splátky bez rozdelenia istiny a úrokov. Takéto znenie zmluvy je pre bežného spotrebiteľa nejasné, neurčité a nie je ani v súlade s uvedeným zákonným ustanovením. Vo vzťahu k právnomu názoru vyjadrenému v rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.11.2016 v právnej veci C-42/15 uviedol, že požiadavka zákona o spotrebiteľských úveroch je od požiadavky smernice iná a k výkladu tohto ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch existuje konštantná judikatúra slovenských súdov potvrdená rozsudkami Najvyššieho súdu SR, desiatkami rozhodnutí krajských súdov a stovkami rozhodnutí okresných súdov SR, v zmysle ktorej je potrebné toto ustanovenie vykladať tak, že zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať vyjadrenie splátok istiny, splátok úrokov a splátok poplatkov, inak sa zmluva o spotrebiteľskom úvere považuje za bezúročnú a bez poplatkov. Smernica vyžaduje v spotrebiteľskej zmluve iba uvedenie výšky, počtu a frekvencie splátok spotrebiteľa. V danom prípade je tu zrejmy konflikt medzi Smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch, čo však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť Smernica pred vnútroštátnym právom. Vzhľadom na explicitné znenie zákona o spotrebiteľských úveroch v časti členenia splátok na splátky istiny, splátky úrokov a splátky poplatkov nemožno priznať Smernici ani nepriamy účinok, jednalo by sa o výklad vnútroštátneho zákona contra legem. Z uvedených dôvodov bol toho názoru, že napriek odkazu žalobcu na predmetné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 11 tohto zákona, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Keďže pôvodný žalobca poskytol žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 1.000,- Eur, pričom žalovaná do podania žaloby uhradila sumu 547,60 Eur a predmetný úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, žalobcovi vzniklo iba právo na zaplatenie nevrátených finančných prostriedkov vo výške 452,40 Eur (1.000 Eur - 547,60 Eur), a čo do zvyšku súd žalobu žalobcu zamietol. Vzhľadom na to, že žalovaná sa s plnením svojho peňažného záväzku dostala do omeškania, zaviazal ju aj na zaplatenie úroku z omeškania z dlžnej sumy v žalobcom požadovanej výške 5,25% ročne.

5. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca bol úspešný v rozsahu 55% a žalovaná v rozsahu 45%. Na základe uvedených skutočností je výsledný úspech žalobcu v rozsahu 10%. Vzhľadom na uvedené preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to proti výroku, ktorým súd žalobu vo zvyšku zamietol. Odvolanie právne odôvodnil § 365 ods. 1 písm. a), f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). V prvom rade poukázal na to, že nemal možnosť procesne sa brániť, keď súd svojím postupom znemožnil jeho účasť na konaní a to bez toho, aby ho oboznámil o výsledku posúdenia prejudiciálnej otázky o možnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere a žalobu o zaplatenie peňažnej sumy zamietol. Namietal, že súd nepostupoval podľa § 129 C.s.p., § 157 C.s.p a ani podľa § 168 C.s.p.. Mal za to, že takýto postup nie je v súlade so zásadami účelnosti a hospodárnosti konania. Pokiaľ sa týka údajov o výške, počte a termíne splátky istiny, úrokov a iných poplatkov, v tomto opätovne poukázal na rozsudok Súdneho dvora z 09.11.2016, sp. zn. C-42/15 a zároveň poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 11Co/39/2016 zo dňa 11.04.2017. Ďalej poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22.02.2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017, rovnako aj na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30.11.2017, sp. zn. 16Co/208/2017. Uviedol, že z uvedeného je tak možné zhrnúť, že Súdny dvor dospel k záveru, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Zároveň Súdny dvor dospel k záveru, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Na základe uvedeného mal za to, že zmluvu o úvere nemožno považovať za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu, že táto neobsahuje výšku, počet a termíny splátok, nakoľko vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že zmluva nemusí priamo takýto údaj obsahovať, ale postačí, ak sa takáto informácia na základe zmluvy dá identifikovať, čo v danom prípade zmluva o

úvere spĺňa. Žiadal, aby odvolací súd v napadnutom rozsahu rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne žiadal, aby žalobe vyhovel v celom rozsahu a žalovanú zaviazal na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

7. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 C.s.p.), vzhľadom na podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným nesplnením procesných podmienok, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

10. K nesprávnemu procesnému postupu týkajúceho sa nemožnosti vyjadriť sa k predbežnému právnemu posúdeniu a nenariadenia predbežného pojednania veci odvolací súd uvádza, že predbežné pojednanie sporu je fakultatívnym inštitútom a teda je na úvahe súdu, či takéto predbežné pojednanie nariadi. Obligatórnym inštitútom v zmysle § 181 ods. 2 C.s.p. je stanovisko súdu k skutkovým tvrdeniam a navrhovaným dôkazom, teda tzv. predbežné právne posúdenie, ktoré má zamedziť prekvapivosti rozsudku z dôvodu, aby bol postup súdu pre strany v konaní transparentný a predvídateľný. Uvedená požiadavka je tak prejavom zásady kontradiktórnosti konania, keď je zároveň kladený väčší dôraz na zodpovednosť strany za jej vlastnú procesnú aktivitu a za rovnako transparentné substancovanie skutkových tvrdení a dôkazných návrhov. Pre využitie práva strany na predbežné právne posúdenie je potrebné, aby strana využila svoje oprávnenie a zúčastnila sa na pojednávaní. Z obsahu spisu vyplýva, že pojednávanie o ktorom bol upovedomený aj žalobca sa konalo dňa 05.12.2018 a podľa záznamu z pojednávania sa na ňom zúčastnila len žalovaná, pričom na uvedenom pojednávaní v zmysle § 181 ods. 2 C.s.p. zákonná sudkyňa uviedla predbežné právne posúdenie veci. Zároveň odvolací súd konštatuje, že namiesto nebol ani postup podľa § 129 C.s.p., keďže v danom prípade nemožno konštatovať vady podania. Na základe uvedeného odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval procesne správne a v súlade s príslušnými ustanoveniami C.s.p. vytvoril žalobcovi dostatočný priestor na realizáciu jeho procesných práv. Žalobca sa dobrovoľne vzdal účasti na pojednávaní, čím sa zbavil možnosti využiť procesných oprávnení, ktoré mu C.s.p. priznáva.

11. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu odvolací súd nezistil naplnenie tejto odvolacej námietky.

12. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Odvolací súd má za to, že táto odvolacia námietka bola naplnená, a to vo vzťahu k posúdeniu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

13. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere, je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na predmetnú zmluvu je preto potrebné aplikovať prednostne ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách.

14. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Zmluva o úvere uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou túto charakteristiku spĺňa, pričom aj zmluvu uzavretú podľa Obchodného zákonníka možno považovať za spotrebiteľskú. Súd prvej inštancie preto správne vec právne posúdil, keď na predmetný prípad aplikoval predovšetkým ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Odvolací súd navyše poukazuje aj na to, že žalobca v podanom odvolaní nenamietal spotrebiteľský charakter predmetnej zmluvy.

15. Súd prvej inštancie mal za to, že uzatvorená zmluva je postihnutá sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti v dôsledku nedodržania zákonných náležitostí, s čím však nesúhlasil žalobca a podaným odvolaním žiadal o zviazanie žalovanej na úhradu celej žalobou požadovanej sumy. Odvolací súd sa preto zaoberal otázkou, či súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že uzatvorená spotrebiteľská zmluva neobsahuje zákonom predpísané náležitosti, čo má za následok jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť.

16. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinný v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“) v ust. § 9 ods. 2 presne definoval, aké náležitosti, okrem všeobecných, musia spotrebiteľské zmluvy obsahovať. Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že povinnými náležitosťami spotrebiteľských zmlúv boli okrem iného aj údaje týkajúce sa uvedenia výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Súd prvej inštancie vyhodnotil absenciu týchto obligatórnych náležitostí, preto z uvedeného dôvodu mal za to, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. V tomto prípade však treba prisvedčiť odvolaniu žalobcu, pretože v odôvodnení rozhodnutia sa súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal s ustálenou rozhodovacou praxou najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach.

17. Odvolací súd poukazuje na to, že rozhodovanie v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou napĺňa požiadavku spravodlivého procesu a princípu právnej istoty, ktorý je vyjadrený v čl. 2 ods. 2 Základných princípov C.s.p.. V systéme všeobecného súdnictva je najvyššou autoritou Ústavný súd Slovenskej republiky, Najvyšší súd Slovenskej republiky, Európsky súd pre ľudské práva a v prípade aplikácie únijného práva Súdny dvor Európskej únie. V súlade s princípom právnej istoty sporové strany legitímne očakávajú, že ich spor bude rozhodnutý za obdobnej tak skutkovej ako i právnej situácie rovnakým spôsobom, a to najmä v situáciách, keď existujú publikované rozhodnutia tak Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako i ďalších súdov Slovenskej republiky. Do uvedeného pojmu však nemožno zaradiť prax, ktorá je vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu, či v jednotlivom doposiaľ ešte nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia Najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadväzovali (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/6/2017 z 06.03.2017).

18. K eurokonformnému výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol uzneseniami sp.zn. 3Cdo/146/2017 z 22.02.2018, sp.zn. 4Cdo/211/2017 z 23.04.2018, sp.zn. 3Cdo/56/2018 z 17.04.2018, sp.zn. 4Cdo/187/2017 z 23.04.2018, pričom s uvedenými právnymi názormi Najvyššieho súdu sa súd prvej inštancie vôbec v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal, čo je v rozpore s ust. § 220 ods. 3 C.s.p..

19. Súd prvej inštancie tak náležite neodôvodnil svoje rozhodnutie vo vzťahu k posúdeniu obligatórnej náležitosti vyplývajúcej z ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ vo vzťahu k odklonu od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, v dôsledku čoho odvolací súd nemohol odvolaním napadnuté rozhodnutie ani potvrdiť a ani zmeniť.

20. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 391 C.s.p. vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

21. Úlohou súdu prvej inštancie bude preto znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom - opätovne posúdiť dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku s tým, že pri skúmaní obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z ust. § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ je potrebné sa vysporiadať s námietkami žalovaného (rozhodovacia prax dovolacieho súdu), pričom súd prvej inštancie posúdi, či uzatvorená zmluva medzi sporovými stranami spĺňa aj ďalšie obligatórne náležitosti vyžadované ZoSÚ pre spotrebiteľské úvery - následne vo veci znova rozhodne, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2 C.s.p. aj náležite odôvodní.

22. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie taktiež o trovách celého konania vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).